

La senyora presidenta:

Té la paraula el síndic del Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Verds-Izquierda Republicana: Compromís, senyor Morera.

El senyor Morera Català:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyor president, la seua obligació és contestar les preguntes de l'oposició; la seua obligació és respondre amb transparència perquè la corrupció s'amaga darrere de l'opacitat, darrere de la falta de transparència i de control democràtic.

I per això, la novetat d'esta sessió de control a les Corts Valencianes és que hem sabut que s'ha alçat el secret de sumari d'una part del cas Gürtel. I per això, mosatros, com a grup parlamentari, com a Compromís, li demanem: està vosté en condicions de donar a l'oposició les factures i els contractes de les empreses vinculades amb la trama Gürtel?

El senyor president del Consell:

Señora presidenta.

Señorías.

Està vosté davant el govern més transparent de la història de l'autonomia. (*Veus i rialles*) Si ho passen bé, fenomenal; jo, encantat de la vida, clar! Altra vegada: davant el govern més transparent de la història de la democràcia autonòmica, el més transparent de tots els governs autonòmics de tota Espanya, que té fiscalitzada la seua comptabilització cada any, després just de tancar el pressupost. Cap administració a tota Espanya té eixa fiscalització, cap.

I respecte a esta qüestió, per ací ha passat tot el govern diverses vegades. He vingut jo diverses vegades i s'han contestat ja 1.700 iniciatives respecte a esta qüestió. Més transparència, impossible.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor Morera Català:

Sembla que la sessió de hui va de *chistes*, perquè és un acudit el que vosté mos acaba de contar, president. És evident que vosté no ha donat la informació que li ha reclamat el nostre grup parlamentari, i altres grups, i ara hem sabut que informacions que vostés no han contestat, han aparegut en el sumari del cas Gürtel. Era molt senzill, li ho vaig dir al conseller Camps –benvingut, ahir no va estar vosté (*inintel·ligible*) ... –, és polsar un botó, perquè totes les empreses tenen de firmar un manteniment de tercers com a proveïdors de La Generalitat, i polsant un botó seria suficient per a traure totes les factures de totes les empreses de la trama i tots els contractes. Vostés no ho han donat, però és que la justícia els ha dit que tampoc han donat el que és la *fundación del encuentro de las familias*... ¡Tampoc ho han donat!, no han donat la informació.

¿I sap què li dic?, que no es pot governar La Generalitat fugint de la realitat, amagant-se, sense control, perquè això crea sospita, sospita que hi ha un govern que no respon i que té alguna cosa a amagar. ¿Què té vosté a amagar, senyor president?

Mire, ha dimitit el senyor Bárcenas, ha dimitit el senyor Merino, i el nostre ambaixador, el senyor Matas, està imputat penalment, ¡l'ambaixador de la Comunitat Valenciana! També va fer una fundació, per a eludir tot el control democràtic. ¿I sap què passa? Li ho diré d'una altra manera: que el president de La Generalitat i qualsevol polític «ha de estar dispuesto a pronunciarse sobre su vida per-

sonal, sobre su situación patrimonial o responsabilidades políticas», senyor Costa *dixit*, no Ricardo, senyor Juan...

Vosté ha de donar explicacions, perquè, si no, passa que molts ciutadans no es fien del govern... M'ho va dir l'altre dia un empresari: «Jo, al president Camps, no li compre un cotxe de segona mà»... ¡No li compren a vosté un cotxe de segona mà!, ¿i sap per què?, perquè amb la falta de govern per part del govern de La Generalitat hem fet que «el líder y el modelo de crecimiento de prosperidad» sigan líders en atur i en desocupació. ¡Si ha creixcut la desocupació!, ¡si el seu model fa aigües!, ¡si és que no n'hi ha govern!

I, per tant, jo li torne a preguntar el que li vaig preguntar ara fa un any, perquè hem perdut un any d'acció de govern, un any on la desocupació s'ha multiplicat, un any on vosté està fugint de la realitat.

Ara fa un any li vaig preguntar si vosté, en condició del seu càrrec, ha acceptat un obsequi o regal que hagen estat oferits en consideració a la seua funció per a la consecució d'un acte no prohibit legalment. Li ho torne a repetir, perquè ara sabem que no ha estat vosté l'únic que ha rebut regals, han estat membres del govern, membres del govern que han rebut molts regals, i, després, les empreses que han regalat, han obtingut contractes per part de l'administració d'una forma quantiosa, i, després, eixes empreses, és el que sabem, i està acreditat, han finançat la campanya electoral del Partit Popular.

No ens torne a donar vosté ¡ninguna lliçó! sobre les seues majories electorals, perquè ara sabem com s'han construït les seues majories electorals, sabem com s'han construït i quins recursos han utilitzat eludint el control de la Sindicatura de Comptes en les seues campanyes electorals. No ens done ninguna lliçó de moralitat.

I, per acabar, li vaig a fer una pregunta molt directa, que espere una resposta directa per part del president de La Generalitat: senyor Camps, ¿què farà vosté el dia 12 de maig si la Sala Segona del Tribunal Suprem decidix revocar la interlocutòria d'arxivament del TSJ de la Comunitat Valenciana, que el dia 1 d'agost, amb el vot del senyor De la Rúa, no sé si és «amiguito del alma», el dia 1 d'agost, li va..., li ordena, si el dia 12 de maig, si se li ordena reobrir el cas Camps?

En el cas que el dia 12 de maig el TSJ de Madrid torne a reobrir l'arxivament del cas Camps, ¿què va a fer vosté?, ¿va a..., vosté, a continuar sent un president baix la sospita d'unes actuacions irregulars? O jo crec que vosté...

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Morera.

El senyor Morera Català:

Eixa és la pregunta, ¿què va a fer vosté si se reobri el (*inintel·ligible*) ... ?

La senyora presidenta:

Le recuerdo, señor Morera, que la pregunta que usted tiene hoy, su grupo, no es esa exactamente, ¿eh? (*Veus*) Por registro hay otra pregunta. (*Veus*)

Muchas gracias.

El senyor president del Consell:

Aquí, los únicos que han perdido un año han sido ustedes, pero de largo, y no solo un año, sino que han perdido el año que viene, los próximos cuatro años... Usted, además,

va a ser el responsable, como ya le dije en otra ocasión, de acabar con toda opción para que un grupo nacionalista valenciano tenga escaño en esta cámara, y usted es consciente de ello.

Yo no sé lo que pasará..., por cierto, no es el TSJ, porque aquí lo confunden todo, pero como a usted le da lo mismo, hablan de tribunales, de cosas, expedientes, tal... Bueno, esto es lo que hay.

Mire, yo sé lo que voy a hacer dentro de un momento, me voy a Ibi a poner en marcha unas naves industriales para sectores productivos de un área fundamental y sensible como es la provincia de Alicante, y sé exactamente lo que hice ayer, y lo que haré el lunes y el martes, que es trabajar por nuestra comunidad. A mí, las fechas y los datos, no me preocupan lo más mínimo. Me preocupa el trabajo diario, que es para lo que estoy aquí.

Le podría preguntar a usted, ¿y qué hará usted?, ¿qué hará exactamente usted ese día? Y, claro, porque, en fin..., ¿y qué hizo hace unas semanas?, ¿o unos meses, cuando sucedieron cosas que ustedes creían que no iban a suceder? Por eso, si le parece a usted, si le parece a usted, sigamos trabajando por la Comunidad Valenciana, día a día, con tranquilidad, haciendo posible que los proyectos de nuestra tierra se realicen y haciendo posible que nuestro trabajo sirva a los demás y no a sus intereses personales o particulares de grupo.

Porque nosotros tenemos claro que nuestra responsabilidad es escucharles a ustedes, muchas mañanas, no hablando de lo que realmente interesa a la Comunidad Valenciana. Pero, en fin, es nuestra tarea democrática y aquí estamos encantados de la vida. Pero, sobre todo, trabajar por el futuro de nuestra comunidad, ver cómo ustedes se separan cada día más de la realidad de nuestra tierra.

Y, por cierto, efectivamente, mi coche es de segunda mano, y a mucha honra, y a mucha honra. Y no sé qué empresario sería el que le dijo a usted que no lo compraría, pero, bueno, su hermano, ¿eh?, que es empresario, (*rient; rialles*) seguramente, el hermano del señor Morera le dijo que no me compraría el coche de segunda mano. No lo sé.

En cualquier caso, nosotros seguimos haciendo el trabajo y la tarea que nos corresponde. Y todos los días haciendo posible que este proyecto político esté al servicio de los valencianos, y, además, aunque sea muy duro para ustedes, desde el punto de vista sociológico y demoscópico, los ciudadanos nos dicen que es el camino emprendido el que tenemos que continuar.

Gracias al esfuerzo de estos años, sin ustedes, gracias al esfuerzo de estos años, gracias a la coherencia en el discurso de estos meses, sin ustedes, el Tajo-Segura seguirá siendo una realidad. Gracias a que hay un partido político comprometido de verdad con los intereses de la Comunidad Valenciana ¡y que no se vende! por un plato de lentejas, la Comunidad Valenciana seguirá teniendo (*veus*) el río Júcar tal y como lo conocemos. Y gracias a que hay un proyecto que cree en nuestras posibilidades, nuestra comunidad será la primera que salga de la crisis.

Seguiremos escuchándoles, cada vez desde más lejos, cada vez menos fuerte y cada vez más gente con el único proyecto que, de verdad, está junto a los que en conciencia tienen el compromiso diario de trabajar por la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyor Pañella.

El senyor Pañella Alcàcer:

Gràcies.

Senyor president, no sé si el germà del senyor Morera li compraria o no el cotxe, però li puc assegurar que cap dels fills del senyor Morera té un robot mascota Aibo de Sony, que, per cert, val el salari de dos *mileuristes*. Per cert, això puc assegurar-li-ho. (*Remors*)

Mire, com no li ha contestat al senyor Morera, com no li ha contestat, si tornarà a negar el que va negar el 13 de març de 2009, vaig a recordar-li-ho jo.

Mire, el que vosté va negar d'aver acceptat regals que li..., li està atribuït tant en la interlocutòria del Jutjat Central d'Instrucció número 5 de l'Audiència Nacional de 5 de març del 2009, del senyor Garzón, com en la interlocutòria del TSJ de la Comunitat Valenciana de 6 de juliol del 2009, com fins i tot en la interlocutòria d'arxivament del mateix Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, a pesar que no ho van considerar constitutiu de suborn passiu impropï, però ho va reconèixer.

Avui, després de tot això, ¿seguirà vosté dient que no va rebre cap regal?, ¿seguirà mentint?, ¿o va a admetre..., com a mínim, al marge de la responsabilitat que hi puga haver, va a admetre que sí que va tindre regals?

La senyora presidenta:

Muchas gracias.

El senyor president del Consell:

Sincerament, no he entès res del que ha dit, però, en qualsevol cas, continue exactament en la mateixa resposta de fa un any.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyora Mollà.

La senyora Mollà Herrera:

Vosté no entén, perquè no li interessa, no perquè no comprenga, perquè jo intentaré a vore si aquesta, que no ha contestat tampoc al meu síndic, és capaç, és capaç de contestar-la.

Després d'afirmar que açò era un «ratito» i el que no mos va dir que el «ratito» el passaria vosté fugint de la Comunitat Valenciana, després de negar la seva vinculació directa amb el senyor Álvaro Pérez i conèixer tothom ja la vinculació fins i tot familiar, d'íntima i sentida amistat, després d'afirmar que no havia rebut trages i fins i tot els tribunals, fins i tot aquells que en un moment donat vostés s'emparen que els han donat alguna raó, diuen que ha rebut vosté regals, després de totes les evidències, de la relació contractual ja més que clara amb les empreses de l'entramat corrupte, després de tot açò, la pregunta és senzilla: ¿vosté pensa assentar en la banqueta dels acusats el president de La Generalitat, si s'obri juí oral?

No al senyor Camps, a nosaltres, el senyor Camps no ens importa gaire. Volem saber si vosté, vosté, pensa dimi-tir i convocar eleccions i no passar (*veus*) la vergonya d'assen-tar... (*La senyora presidenta desconnecta el micròfon de la diputada*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señora Mollà... Señora Mollà, muchas gracias.

El senyor vicepresident primer del Consell:

Senyoria..., senyora diputada, senyora diputada, una observació: ¿saben vostés què faran quan els valencians, d'ací a un any, no els donen representació parlamentària en esta cambra i els envien a casa? (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Señorías, vamos a continuar con el siguiente punto de esta sesión plenaria. (*Remors*)

Proposició no de llei, de tramitació especial d'urgència, sobre l'anul·lació del consell de guerra sumaríssim 20.001 que va condemnar a mort el poeta Miguel Hernández

La senyora presidenta:

Toma en consideración de la proposición no de ley de tramitación especial de urgencia sobre la anulación del consejo de guerra sumarísimo 20.001 que condenó a muerte al poeta Miguel Hernández, presentada por el Grupo Parlamentario Esquerra Unida-Bloc-Verds-Izquierda Republicana: Compromís.

Señora Oltra. (*Pausa*)

Señorías, dos minutos, porque están con una transaccional, ¿eh? (*Pausa*)

Señora Oltra, cuando quiera.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta. (*Veus*)

Hui, és d'eixos en què és un privilegi...

La senyora presidenta:

Señorías, por favor, guarden silencio.

Señorías... Señora Barreras, sería usted tan amable. Señorías. Muy bien.

Señora Oltra, cuando quiera.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Hui, és un d'eixos dies en què és un privilegi ser membre d'esta cambra perquè hui anem a parlar de poesia, d'amor, de memòria i de justícies històriques.

Enguany se commemora el centenari del naixement del poeta oriolà, Miguel Hernández. L'obra de Miguel Hernández —«genial epígon del 27», en paraules de Dámaso Alonso—, se situen en la cimera de la poesia espanyola del segle XX. Però, més enllà de la dimensió literària, indiscutida i cada vegada més valorada, la figura de Miguel Hernández és tràgicament coneguda per anar unida a la història de la Guerra Civil i la repressió franquista. El seu com-

promís ètic amb Espanya no només tingué un final trist, sinó que el va portar a la mort.

Miguel Hernández, en opinió del seu biògraf més respectat, Eutimio Martín, va reivindicar l'ofici de poeta i el va dignificar fins a límits heroics, en assumir amb la seua vida el compromís contret amb ell mateix i amb el seu poble. De fet, en una carta que va enviar des de la presó al seu amic, Vicente Aleixandre, el poeta declara quina és la seua actitud enfront de la vida:

«Vicente, a nosotros, que hemos nacido poetas entre todos los hombres, nos ha hecho poetas la vida junto a otros hombres. Los poetas somos vientos del pueblo: nacemos para pasar soplando a través de sus poros...»

Miguel Hernández va nàixer a Oriola a l'any 1910, en un família pobra. Era el tercer de set germans, dels quals només van sobreviure quatre, tres si descomptem també el poeta. El pare era pastor i va aconseguir portar el seu fill a l'escola, al col·legi religiós de Santa Domingo, als nou anys. Als 15 ha d'abandonar per sempre l'escola perquè la família necessitava els braços de Miguel per cuidar el ramat de cabres. Els anys d'adolescència i primera joventut de Miguel Hernández, a més de cuidar cabres, es dedica a llegir i relacionar-se amb bibliotecaris i religiosos oriolans. En la biblioteca de Luis Almarha, canonge de la catedral, descobreix els clàssics de la literatura espanyola, que tant li havien d'influir en la seua obra.

A partir de 1925, comença a escriure poemes i alguns d'ells es publiquen en periòdics locals. Durant els anys que dura la Segona República espanyola, Miguel Hernández es forma com a poeta i publica les primeres obres: *Perito en lunas*, *El labrador de más aire* o *El rayo que no cesa*. També durant estos anys publica la *Elegía a Ramón Sijé*, considerada en nombrosíssims estudis com un dels poemes més vells de la literatura espanyola. Fa diversos viatges a Madrid, on es relaciona amb Rafael Alberti, Luis Rosales, Vicente Aleixandre o Pablo Neruda. L'evolució d'Hernández és l'evolució vital de milers i milers d'espanyols que veuen amb desesperació el colp d'estat franquista contra el règim constitucional republicà. Quan el dictador Franco protagonitza el colp d'estat contra el Govern d'Espanya, Miguel Hernández, junt a la flor i nata de la intel·lectualitat, escriptors, pintors, arquitectes, músics, etcètera, es posa al costat del govern legítim del país amb l'arma que millor domina, la poesia.

Miguel Hernández és conegut per molta gent pels poemes de temàtica social que va escriure durant la Guerra Civil, però aquesta classe de poesia no li va fer oblidar l'amor que sent per la seua dona, Josefina, ni pel seu fill que acabava de nàixer. De fet, molta de la millor poesia lírica de Miguel Hernández s'escriu durant els anys de la guerra, i, també, posteriorment, durant els anys de presidi. És el poeta del poble, però també és un dels poetes de l'amor.

Gràcies al cantautor Joan Manuel Serrat, que a l'any 1973 va popularitzar molts dels poemes de l'autor oriolà, va acostar el poeta a molta gent que sentien les seues cançons des de les llars familiars, i que, enguany, coincidint amb el centenari del naixement del poeta, posa música a noves poesies, d'entre les quals destaquen les de caràcter amorós: «Eres la noche, esposa: la noche en el instante / mayor de su potencia lunar y femenina. / Eres la media noche: la sombra culminante / donde culmina el sueño, donde el amor culmina. / Daré sobre tu cuerpo cuando la noche arroje / su avaricioso anhelo de imán y poderío. / Un astral sentimiento febril me sobrecoge, incendia mi osamenta como un escalofrío. / Hablo, y el corazón me sale en el aliento. / Si no hablara lo mucho que quiero me ahogaría. / Con espliego y resinas perfume tu aposento. / Tú eres el alba, esposa. / Yo soy el mediodía.»